

Pere Estupinyà Científic i escriptor

"La ciència és molt més interessant que la política"

TORTOSA J. B. / O. M. J.

Preguntà: El *lladre de cervells* va suposar el seu salt mediàtic. Com ho ha viscut?

Resposta: Feia temps que em dedicava a la comunicació de la ciència, i al cap d'un temps vaig tindre la necessitat d'ajuntar les històries que havia explicat en un llibre propi més enllà dels articles per a altres mitjans. Jo mateix era el lladre de cervells que robava els coneixements dels científics, de cosmologia, de neurociència, per explicar-los a la gent de forma molt senzilla. El llibre ha anat molt bé, està en la quinta edició. No ho esperava, i a partir d'aquí el fet que et conviden a conferències i als mitjans em fa molta il·lusió, perquè al cap i a la fi s'adiu al meu objectiu d'intentar fer arribar la ciència a tothom, perquè és molt més interessant que la política.

P: Sent científic de base, què el va inspirar per passar a ser un divulgador?

R: Jo investigava, però no em motivava. El científic sap molt d'una part petita. Jo volia saber coses diverses, aprendre per després explicar. I el periodisme, i la comunicació, em permetia això, seguint vinculat al món de la ciència. Paral·lelament, jo era fan del programa *Redes*, d'Eduard Punset, i directament vaig contactar amb ells per col·laborar-hi. Hi vaig estar de prova, vaig treballar totes les hores que calguessin, i fins i tot vaig acabar presentant el programa algun dia. I pensava, m'estant pagant per fer això?

P: Precisament de vostè diuen que és el successor d'Eduard Punset. S'hi veu?

R: Quan parlo en castellà tinc un registre i un accent similar al seu. I els dos parlem de bacteris i de forats negres. Per què no dirigir i presentar jo

mateix un programa de ciència? En aquest sentit, sí que m'hi veig, però d'opcions n'hi ha moltes i no em tanco cap porta.

P: El senyor Punset ha generat un respecte per la figura del científic comunicador, però també ha participat en anuncis publicitaris com el de Bimbo. Vostè també ho faria?

R: Bé, Punset mateix va admetre que havia sigut un error prendre-hi part. Al marge d'això, ara ell està molt centrat en les emocions i en l'autoajuda. En aquest sentit, té un estil diferent al meu, i jo el que vull és crear i consolidar la meua pròpia imatge.

P: Pose'ns algun exemple de com explicar de forma senzilla un tema científic complicat.

R: El més important és el to que fas servir. Des de l'origen de l'univers, explicant-lo, però sobretot explicant com els científics van arribar a descobrir que va ser d'aquella manera, fins al cervell humà: com a vegades ens enganya el cervell, i com les emocions pesen més que la raó en les decisions que acabem prenent.

Pere Estupinyà és tortosí però està instal·lat als Estats Units i diu que ara mateix no tornaria a viure al Baix Ebre. Actualment està nominat a un prestigiós premi de medicina i periodisme per un article en què explica una nova malaltia neurològica descoberta recentment.

P: Ens consta que està treballant en un altre llibre. Ens en pot avançar alguna cosa?

R: No gaire, però és un altre llibre de ciència, que sortirà per Sant Jordi. He canviat una mica de registre, perquè no m'he vist amb cor de fer una segona part d'*El lladre de cervells* a l'altura de la primera, que realment va quedar molt bé. Potser per més endavant.

P: Acaba de participar en el festival El Ser Creativo 2012, a Madrid. Com ha anat?

R: M'hi van convidar per fer una conferència, i vaig notar l'acceptació

de la gent. És molt gratificant. Però el més positiu és que un grup de gent amb molts coneixements faci propostes constructives per millorar, en lloc d'anar fent crítica d'uns als altres. El títol de la conferència era: *Piensa como un científico, no como un abogado*. Els polítics són una referència nefasta per al que hem de construir com a persones.

P: Les noves tecnologies li obren molt el ventall comunicatiu?

R: A diferència de fa unes dècades, avui hi ha diferents nivells de comunicació. Depèn de què, pots fer un text llarg al bloc o un text en un diari en paper, o una piulada.

P: Des de Nova York, què li han semblat les aspiracions d'independència d'una part important de Catalunya?

R: M'ha sobtat. És com quan veus un xiquet cada dos anys i dius: com ha crescut. Però, de tota manera, jo tinc una visió més global del món. Per exemple, no entenc com TV3 parla només de Catalunya i obvia Espanya, quan hi ha coses tan interessants arreu. ■